

Có mấy hôm mà ra một “home” số 1 (Mã Lai - phần 2)

Tác giả: Bùi Ngọc Vũ, JJR 64

A PVT jjr64, grâce à qui 'changer de vie' s'est réalisé pour nous et vraiment, dans les meilleures conditions qui soient.

Lần trước tôi thuật lại chuyện may mắn có được dịp cùng ba đôi bạn thân lấy quyết định mua bốn căn hộ trong cùng một condo ở Kuala Lumpur, chuyện đó tôi chắc chắn chỉ có một không hai. Nếu có bạn JJR nào làm được như vậy ở Pháp, thì tôi xin mời đến chơi Kuala Lumpur để cùng chúng tôi trao đổi một kinh nghiệm hiếm có như thế. Chỉ cần

Cô hàng đèn niếm nữ đón tiếp

từ lúc xem nhà cho đến lúc ký giấy mua, phải xong xuôi trong vòng mười mấy ngày tròn. Thú thật là trước khi mua, ý định chọn Kuala Lumpur làm nơi sống lúc về hưu vẫn chưa rõ rệt trong đầu. Có lẽ mấy bạn cùng mua cũng vậy. Có người mua nhà là để có thêm lợi tức. Có người mua để giữ chút vốn, sau này sẽ là phần giúp đỡ con cháu.

Chính đây là ý nghĩ của tôi lúc đó. Đến lúc mua xong mới thấy rõ là có được vài người bạn thân sống ở gần nhau là một điểm phúc. Lúc đó chúng tôi mới dễ dàng dứt khoát với ý nghĩ sang KL, sống lúc về hưu. Thật là sự việc đã xảy ra trước sau không như thường nghĩ. Tại ngay như muốn sống mỗi năm vài tháng ở KL cũng đâu bắt buộc mua nhà. Khách sạn tốt ở đây đầy rẫy, lại rẻ. Thành ra chúng tôi đã nghĩ ngược là tiện có sẵn nhà thì chi bằng qua đây sống để hưởng cái thú có nhà mới. Rồi lại chuyện phải lo mua sắm biết bao nhiêu thứ, điều đó cũng có thể khiến bạn chùn chân. Chúng tôi thì vui vẻ đón nhận ý nghĩ đó. Điều hay và thích thú là chuyện này lại không nhiều trắc trở khó khăn mà còn dễ dàng và giản tiện. Nhờ vậy mà những tháng ngày đầu đời sống hưu trí của tôi lại thêm phần phong phú.

Như vậy mua nhà đã là bước chót đưa chúng tôi đến KL, nhưng có gì trước đó đã khiến KL lôi cuốn hơn chỗ khác. Chắc phải nói trước tiên đến cảm giác dễ chịu và thoải mái thấy được trong cuộc sống hàng ngày. Đây là một sự thể tổng hợp do nhiều yếu tố khác biệt kết thành.

Đóng góp hàng đầu cho không khí đó chính là tính tình hiền hòa, cởi mở của người dân Mã. Điều này đúng cho người của cả ba chủng tộc lớn góp thành dân nước Mã, gồm có đại khái 60% gốc Mã, 30% gốc Tàu và 10% gốc Ấn. Tôi phỏng đoán là nhờ đất rộng, lại giàu, dân lại thưa, cho nên cuộc sống dễ dàng chắc đã giúp bản chất tốt lành của mọi người được dịp phát triển.

Cảnh chỗ ăn hawker food →

Đi liền với xã hội đa chủng đó tất nhiên là có nhu cầu trao đổi rất mạnh, đã khiến Anh ngữ được phổ biến sâu rộng trong mọi tầng lớp xã hội. Điều này bắt nguồn từ thời Anh thuộc và kết quả là rất nhiều người chấp chọe được một thứ tiếng Anh dễ nghe, dễ nói của đường phố, rất thích hợp với dân Pháp chúng tôi, vốn kém ngoại ngữ. Nhờ vậy mà chúng tôi hoàn toàn thoải mái trong các quán ăn bình dân hay trong taxi. Và đây là một lợi điểm không nhỏ.

Ngoài ra KL tự nó có được thêm một số ưu điểm đáng kể. Với một dân số được ước lượng khoảng 1,4 triệu người, KL chỉ là một đô thị ở mức trung bình, nhưng lại được mở mang, phát triển với đầy đủ tiện nghi tân tiến. Đời sống hàng ngày nhờ đó tiện lợi, chuyện đi lại ít tốn phí thì giờ. Rồi là KL xa biển độ 50 cây số, lại nằm trong một vùng đồi núi thấp, nên dù gần xích đạo mà cũng chỉ nóng vừa vừa chịu được, lúc nóng nhất cũng không ở mức quá đáng trong lúc này.

Như là, với tập thể to lớn người gốc Tàu có mặt, ăn cơm Tàu đã có thể là chuyện hàng ngày. Đồ ăn thức uống Tàu chắc dễ thích hợp với người Việt. Chẳng thế mà đã có câu “Cơm Tàu, nhà Tây, vợ Nhật” khiến tôi trộm nghĩ anh bạn Georges tôi mà ở đây thì thật chẳng thiếu điều nào. Vì anh có thể dễ dàng đổi căn gác trọ thơ mộng ở khu Bastille, để lấy một nhà ở KL, còn Tây hơn Tây với nào là gỗ Teck, đá

BaTư, đồ Villeroy&Boch và Grohe, làm tổ ấm cùng Natsuki. Thú thật là tôi không có được tình cảnh của Georges, nhưng rất toại nguyện với hoàn cảnh “ta tắm ao ta” nên cũng tự xem là được đầy đủ lắm. Và cũng mạn nghĩ là được ông Trời thương và đãi nhiều, để mà không bao giờ dám cầu xin gì thêm.

Dần dà tôi còn tìm ra nhiều loại cơm Tàu khác nhau ở đây. Nào là cơm Triều Châu, cơm Quảng Đông, cơm Hakka, cơm Bắc Kinh, cơm Phúc Kiến... Lại còn cơm Tàu đã pha trộn từ lâu với cơm Mã, được gọi là cơm Nonya. Thật

nhiều món khác nhau nhưng nói chung thì đều dễ ăn và ngon. Điều tôi thích nhất là 'hawker food' nơi tập trung một số quầy ăn bình dân, mỗi quầy chỉ chuyên bán một vài món sở trường. Khách ăn tư đi chọn món mình thích. Lúc món ăn được dọn ra chỗ khách ngồi là lúc khách trả tiền. Ăn xong khách ra đi thì có ngay người chuyên việc dọn bàn, để sạch sẵn cho khách đến sau. Thật đúng với câu ăn đầu đường xó chợ, nếu chỗ đó chỉ quy tụ dăm bảy quầy. Nhưng có chỗ, xó lại thành hẳn một khu vực to lớn, được tổ chức gọn gàng, với khách ăn, đi, đến, tấp nập. Quầy hàng thì nhiều vô số, chỉ khiến khách lúng túng lúc phải chọn món ăn. Thường là giá trung bình của một món, một cơm đĩa hay một món nước, loại ăn xong là đủ một bữa, chỉ xoay quanh 1Euro. Những nơi đó thường cho tôi ý nghĩ không biết phải bao lâu mới thử cho được hết mọi món ăn.

Quầy bán món đầu cá hấp gừng →

Chuyện ăn uống đã được các cụ ta xếp vào hàng đầu của tứ khoái, nếu căn cứ vào câu “Ăn, ngủ, đ., i..”. Nếu bạn đồng ý điểm này và có chủ đích hưởng thụ chuyện ăn thì tôi mạn nghĩ bạn sẽ được toại nguyện dễ dàng ở KL. Cơm Tây Phương thì chỉ cần vào buffet các khách sạn lớn là đã có thật ngon. Cơm Nhật, cơm Triều Tiên cũng rất sẵn. Đó là tôi chưa kể đến được những cơm tôi chưa có dịp thử, chắc phải còn nhiều khám phá và thích thú. Nhưng thú vị của bạn sẽ còn được tăng gấp bội lúc trả tiền, vì tiền ăn sẽ thật phải chăng đối với bạn. Điều này còn đúng cho mọi chuyện. Nhưng vật giá và dịch vụ rẻ chỉ là một khía cạnh, chưa diễn tả hết được nếp sống ở đây. Để bạn thấy rõ hơn những đặc tính của nếp sống đó tôi xin kể thêm hai chuyện vặt.

Chuyện thứ nhất là việc tôi muốn gắn thêm hai ổ khóa, ở cửa trước và ở cửa sau căn hộ. Tìm được một số điện thoại, tôi gọi chiều hôm trước thì đã có ngay hẹn, tận nhà, cho sáng hôm sau. Có hai người đến đúng giờ, mang sẵn theo mấy ổ khóa loại được nhập cảng, thật chắc. Tôi chọn khóa và thuận với giá 100 Euro xong thì một người ở lại, gắn xong ngay hai ổ khóa trong nửa tiếng đồng hồ.

← Nụ cười hồn nhiên của anh bán cát chà

Chuyện thứ nhì là hôm tôi đi mua cái micro-ondes, đại khái như mua tại Darty ở Velizy, không quá nặng để cần đến giao tận nhà. Được người bán hàng mang máy ra tận xe đậu trong hầm, cách đó cả trăm thước, bỏ vô thùng xe. Khi tôi chìa tờ 5RM (~1Euro) tặng anh ta thì anh xin lỗi,

không nhận, cho đó chỉ là công việc bình thường của anh.

Đáng ghi là hai chuyện trên rất phổ biến, phản ảnh một trình độ dân trí cao, một xã hội ổn định, trong đó người nghèo kém không đói khổ. Phải nghĩ gì mỗi khi tìm uống ly 'cát chà xí mụi', một loại nước chanh xanh chọn pha xí mụi, hớp vào tan khát, mát rượi, là gặp anh bán hàng tươi cười vẫy tay chào đón. Hạnh phúc của anh thô sơ, mộc mạc nhưng không ít phần thực thụ. Lại có phần truyền nhiễm, khiến tôi quên hẳn trong giây phút những khủng hoảng toàn cầu và mọi điên rồ của loài người.

Đúc kết lại thì cuộc sống ở đây thực là nhàn hạ, êm đềm và nhẹ nhàng. Bạn không có vấn đề thì xã hội chung quanh không hề gây thêm vấn đề cho bạn. Ở trong tình huống của một dân Pháp đã về hưu, nói chung chung là bạn thuộc một thiểu số may mắn không có vấn đề. Xã hội này chỉ đưa lại cho bạn nhiều sự dễ dãi. Về vật chất thì đương nhiên và chắc chắn rồi. Còn về tinh thần thì phần lớn tùy thuộc vào tính tình bạn, vào quan niệm sống của bạn trong

khoảng đời hưu trí. Điều chắc là khi vật chất dễ dàng thì tinh thần cũng dễ được thoải mái. Một thí dụ đáng kể là KL chỉ cách Saigon 1 tiếng rưỡi giờ bay, lại nhan nhản quảng cáo vé bay khứ hồi không quá 100\$ US, chắc là phải thoải mái cho ai mang nặng tình tự quê hương.

Trên đây là một số điều tôi sống và nghĩ, sau khi sang KL định cư được hơn 5 tháng, đi lúc trời Paris buốt lạnh, nay mới gần chuyển sang Hè. Chỉ riêng điều tránh lạnh cũng đủ làm tôi ấm cả lòng. Ấm trong cả hai nghĩa, khi mỗi ngày, đều đặn, tôi nhìn chiếc hàn thử biểu để trong nhà chỉ dẫn 30 độ ban ngày và 28 độ lúc đêm và sáng. Rồi là cảm giác nhẹ nhõm cũng vậy, nhẹ nhõm vì hàng ngày chỉ mặc một áo polo với một cái quần. Đồng thời cũng nhiều nhẹ nhõm những khi đi lại mà chẳng thấy ai có chú ý gì khác lạ.

Nói cho cùng tôi cũng chỉ tìm được ở đây toàn là những điều bình thường có thể có ở nơi khác. Nhưng điều chắc chắn là tôi có được rất nhiều cái thêm, thêm cơ hội, thêm phương tiện, thêm dịp học hỏi, thêm bạn bè..., nói tóm là vòm trời sống của tôi được mở rộng thêm. Đương nhiên trong các thêm cũng có những thêm không tốt mà tôi chưa đủ ở lâu để nhìn thấy hết. Ngay bây giờ thì ngoài cái phiền nhỏ là thêm dịp bị muỗi đốt, tôi cũng biết là phần bấp bênh của cuộc đời đã có tăng thêm với đe dọa xung đột giữa hai thế giới Hồi giáo và Tây Phương. Sau hết là có người hỏi tôi đã thấy thiếu gì không của đời sống Ba Lê thì tôi chưa thấy. Mà còn nghĩ là, chắc những lúc về Pháp hàng năm, sẽ được sống thật hơn, đậm đà hơn, và thấy quý hơn những khía cạnh tốt đẹp của cuộc sống ở đó.

Còn bây giờ thì tôi đã bắt đầu có nhiều yêu mến đối với đất và người ở nơi này. Nơi đây chính phủ đề xướng một chương trình đón nhận người đứng tuổi mang tên "Malaysia, my second home". Riêng tôi, chắc đã tìm thấy một 'first home', nhờ mấy hôm sống động của vụ mua nhà vài năm trước. Xã hội quen thuộc trước có phần lui xa đi và tôi được dịp trực nghiệm hai câu "Ăn được, ngủ được là tiên" và "Pour vivre heureux, vivons cachés". Cho được bao lâu thì còn thuộc tay ông Trời, cũng như chính Ông đã xấp đặt và đưa đẩy chúng tôi đến đây.

Bùi Ngọc Vũ JJR 64